

# And Now I See

By Elder Jeffrey R. Holland  
*Of the Quorum of the Twelve Apostles*

## Og nu kan jeg se

Ældste Jeffrey R. Holland  
*De Tolv Apostles Kvorum*

October 2025 general conference

---

*The impact of the Book of Mormon in my life is no less miraculous than was the application of spit and dirt placed on the blind man's eyes.*

With love unfeigned we all echo President Oaks's tribute to the passing of President Russell M. Nelson. And with equal love and deep mourning, we all acknowledge the tragedies in Michigan recently and almost daily around the world. We acknowledge these things with love and trust in the Lord Jesus Christ.

Theninth chapter of Johnrecords the experience of Jesus and His disciples passing near a beggar, blind from birth. This led the disciples to ask Jesus several complex religious questions regarding the origin and transmission of this man's limitation. The Master responded by doing something very simple and very surprising. He spit into the dirt and stirred a small mixture of clay. He then applied this to the eyes of the man, instructing him to wash in the pool of Siloam. All this the sightless man obediently did and "came [forth] seeing," the scripture says. How important evidence is, as opposed to wishes or argument or even malice in opposition to the truth.

Well, afraid this miracle would again add to the threat Jesus already posed to their presumed authority, the enemies of the Savior confronted the newly sighted man and said in anger, "We know [Jesus] is a sinner." The man listened for a moment, then said, "Whether he be a sinner ... , I know not: [but] one thing I [do] know, ... whereas I was blind, now I see."

Jesus gave the first meaning to this exchange, telling His disciples that all this had happened

---

*Den påvirkning som Mormons Bog har haft på mit liv, er ikke mindre mirakuløs end påsmøringen af spyt og mudder på den blinde mands øjne var.*

Med uskrømtet kærlighed gentager vi alle præsident Oaks' hyldest vedrørende præsident Russell M. Nelsons bortgang. Og med både kærlighed og dyb sorg anerkender vi alle tragedierne i Michigan for nylig og næsten dagligt rundt om i verden. Vi anerkender disse ting med kærlighed og tillid til Herren Jesus Kristus.

I detniende kapitel i Johannesevangeliet beskrives det, hvordan Jesus og hans disciple kom forbi en tigger, der havde været blind fra fødslen. Dette fik disciplene til at stille Jesus flere komplekse religiøse spørgsmål vedrørende oprindelsen og sammenhængen af denne mands begrænsning. Mesteren svarede ved at gøre noget meget enkelt og meget overraskende. Han spyttede på jorden og blandede det til lidt mudder. Derpå smurte han det på den blinde mands øjne og gav ham besked på at gå hen og vaske sig i Siloadammen. Alt det gjorde den blinde mand lydigt, og som skriften siger: »Da han kom tilbage, kunne han se.« Hvor er beviser dog vigtige, modsat ønsker eller argumenter eller endda ondskab i modsætning til sandheden.

Men af frygt for at Jesus med dette mirakel ville udgøre en endnu større trussel mod deres formodede autoritet, konfronterede Frelserens fjender den nu seende mand og sagde vredt: »Vi ved, at [Jesus] er en synder.« Manden lyttede et øjeblik og sagde så: »Om han er synder, ved jeg ikke; men én ting ved jeg: Jeg var blind, og nu kan jeg se.«

Jesus udlagde den første betydning af denne begivenhed, da han fortalte sine disciple, at det

“that the works of God should be made manifest.” Remember that twice in this narrative the Savior’s action was referred to as “anointing” the blind man’s eyes, an act to be completed by washing. This description of “the works of God [being] made manifest” could possibly suggest the unfolding of an ordinance.

Another truth that is evident here are the instruments the Creator of heaven and earth and all that in them are used to provide this miracle: spit and a handful of dirt! These very unlikely ingredients declare that God can bless us by whatever method He chooses. Like Naaman resisting the River Jordan or the children of Israel refusing to look at the serpent on the staff, how easy it is for us to dismiss the source of our redemption because the ingredients and the instruments seem embarrassingly plain.

But we remember from the Book of Mormon that some things are both plain and precious and that prior to Jesus’s birth, it would be prophesied that “he [would have] no form nor comeliness; and when we [should] see him, there is no beauty that we should desire him.” How often God has sent His majestic message through a newly called and very anxious Relief Society president or an unlearned boy on a New York farm or a brand-new missionary or a baby lying in a manger.

So what if the answers to our prayers come in plain or convoluted ways? Are we willing to persevere, to keep trying to live Christ’s gospel no matter how much spit and clay it takes? It may not always be clear to us what is being done or why, and from time to time, we will all feel a little like the senior sister who said, “Lord, how about a blessing that isn’t in disguise?”

Consider the evidence of another truth, this one regarding the holy priesthood. In documenting the organization of the meridian Church, Luke’s first line reads, “Then he called his twelve disciples together, and gave them power and authority,” gifts not granted on the basis of impressive credentials nor determined by tradition or birthright. They are not bestowed by a divinity school or a theological seminary. They are conferred only by the laying on of hands by one who has had authorized hands laid on him in an unbroken sequence back to the source of all divine authority, the Lord Jesus Christ.

var hændt sådan, »for at Guds gerninger [skulle] åbenbares«. Husk, at to gange i denne beretning omtales Frelserens handling i den engelske bibel som »anointing« [salvelse] af den blinde mands øjne; en handling som skulle fuldføres med vaskning. Denne beskrivelse af, at »Guds gerninger [skulle] åbenbares«, antyder muligvis udfoldelsen af en ordinance.

En anden sandhed, der er åbenlys her, er de elementer, som Skaberen af himlen og jorden og alt, der er i dem, brugte for at udvirke miraklet: spyt og en håndfuld jord! Disse meget usandsynlige ingredienser tilkendegiver, at Gud kan bruge enhver metode, han måtte ønske, til at velsigne os. Ligesom Na’aman ikke ville bade i Jordanfloden eller Israels børn nægtede at se på slangen på stangen, hvor let er det så ikke for os at afvise kilden til vores forløsning, fordi ingredienserne og instrumenterne synes pinligt simple?

Men vi husker fra Mormons Bog, at nogle ting både er tydelige og dyrebare, og at det før, Jesus blev født, blev profeteret, at »hans skikkelse ... ingen skønhed [ville have], vi [ville se] ham, men ... ikke [bryde os] om synet.« Hvor ofte har Gud ikke sendt sit majestætiske budskab gennem en nykaldet og ængstelig hjælpeforeningspræsident eller en uskolet bondedreng fra New York eller en helt ny missionær eller en nyfødt baby i en krybbe?

Så hvorfor skulle det betyde noget, hvis vores svar på bøn måske kommer på beskedne eller snirklede måder? Er vi villige til at være vedholdende, til at blive ved med at forsøge at efterleve Kristi evangelium, uanset hvor meget spyt og mudder det kræver? Det står os måske ikke altid klart, hvad der bliver gjort eller hvorfor, og fra tid til anden kan vi alle føle det lidt som den ældre søster, der sagde: »Herre, hvad med en velsignelse, der ikke kommer forklædt som en prøve?«

Overvej beviset på en anden sandhed, denne er angående det hellige præstedømme. I det Lukas dokumenterer organiseringen af Kirken i tidernes midte, lyder hans første linje: »Jesus kaldte de tolv sammen og gav dem magt og myndighed«, -gaver der ikke blev skænket på basis af imponerende kvalifikationer ej heller bestemt af tradition eller byrd. De overdrages ikke på en gejstlig skole eller på et teologisk seminarie. De overdrages kun ved håndspålæggelse af en, der selv har fået bemyndigede hænder lagt på sig i en ubrudt kæde tilbage til den guddommelige myndigheds kilde, Herren Jesus Kristus.

And in a church that understands the gift of mercy, wouldn't it be another marvelous evidence of that church's truthfulness to see these blessings and covenants go to our deceased kindred, those of our families who have gone before us? Should they be penalized because they did not have access to the gospel or because they were born at a time or in a place when divine ordinances and covenants were not available to them? The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints has sacred, dedicated houses of the Lord in which merciful, salvific work is being done vicariously every day and night for these deceased, as well as offering worship opportunities and ordinances for the living. To my knowledge, this particular evidence of God's truth, His universal love for the living and the dead, is not seen elsewhere in the world—except in one church that demonstrates truth in this particular regard: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

My first sight-giving, life-giving encounter with real evidence of truth did not come with anointing clay or in the pool of Siloam. No, the instrument of truth that brought my healing from the Lord came as pages in a book, yes, the Book of Mormon: Another Testament of Jesus Christ! The claims about this book have been attacked and dismissed by some unbelievers, the anger often matching the vitriol of those who told the healed man that he could not possibly have experienced what he knew he had experienced.

It has been hurled at me that the means by which this book came to be were impractical, unbelievable, embarrassing, even unholy. Now, that is harsh language from anyone who presumes to know the means by which the book came to be, inasmuch as the only description given about those means is that it was translated "by the gift and power of God." That's it. That's all. In any case, the impact of the Book of Mormon in my life is no less miraculous than was the application of spit and dirt placed on the blind man's eyes. It has been, for me, a rod of safety for my soul, a transcendent and penetrating light of revelation, an illumination of the path I must walk when mists of darkness come. And surely they have, and surely they will.

And given the view it has granted me of my Savior's universal love and redeeming grace, I share with you my witness, justified here as the newly blessed man's parents said their son should

Og i en kirke, der forstår nådens gave, ville det så ikke være endnu et pragtfuldt bevis på den kirkes sandfærdighed at se disse velsignelser og pagter nå ud til vores kære afdøde, de af vores familiemedlemmer, der er gået forud for os? Bør de straffes, fordi de ikke havde adgang til evangeliet, eller fordi de blev født i en tid eller på et sted, hvor guddommelige ordinancer og pagter ikke var til rådighed for dem? Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har hellige, indviede Herrens huse, i hvilke barmhjertigt og frelsende stedfortrædende arbejde udføres hver dag og nat for disse afdøde, og de levende tilbydes også muligheder for at tilbede og modtage ordinancer. Så vidt jeg ved, ses dette særlige bevis på Guds sandhed, hans universelle kærlighed til de levende og døde, ikke andetsteds i verden – bortset fra i én kirke, der viser sandheden i netop denne henseende: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Mit første øjenåbnende og livgivende møde med et ægte bevis på sandhed foregik ikke med påsmøring af mudder eller i Siloamdammen. Nej, det sandhedens redskab, der bragte mig min helbredelse fra Herren, kom som sider i en bog, ja, Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus! Det, som denne bog hævder, er blevet angrebet og afvist af visse ikke-troende, hvis vrede ofte har svaret til harmen hos dem, der fortalte den helbredte mand, at han umuligt kunne have oplevet det, han vidste, at han havde oplevet.

Det er blevet slynget mod mig, at de midler, hvormed denne bog blev til, var upraktiske, utrolige, pinlige, endda uhellige. Det er en barsk sprogbrug fra enhver, der foregiver at kende til den metode, hvorved bogen blev til, eftersom den eneste beskrivelse af disse midler er, at den blev oversat »ved Guds gave og kraft«. Det var det! Det er det hele. Men lige meget hvad, så er den påvirkning som Mormons Bog har haft på mit liv, ikke mindre mirakuløs end påsmøringen af spyt og mudder på den blinde mands øjne var. For mig har det været en sikkerhedsstang for min sjæl, et transcenderende og gennemtrængende lys af åbenbaring, oplysning af vejen, jeg skal vandre på, når mørkets tåger kommer. Og det har de sandelig, og det vil de helt sikkert gøre igen.

Og i betragtning af det indblik, det har givet mig i min Frelses universelle kærlighed og forløsende nåde, deler jeg mit vidnesbyrd med jer, hvilket er berettiget her, da den nyvelsignede

be heard because he was “of age.” Well, so am I. He was old enough to be taken seriously, they implied. Well, so am I. I am two months away from my 85th birthday. I have been at the edge of death and back. I have walked with kings and prophets, with presidents and apostles. Best of all, I have at times been overwhelmed by the Holy Spirit of God. I trust that my witness should be given at least some consideration here.

Now, brothers and sisters, I came to my whole-souled conviction that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is a true restoration of the New Testament Church—and more—because I could not deny the evidence of that restoration. Since those first experiences, I suppose I have had a thousand—ten thousand?—otherevidences that what I have spoken of today is true. So I am delighted now to join my friend huddled on the streets of Jerusalem, where with my diminished voice I sing:

Amazing grace—how sweet the sound—  
That saved a wretch like me!  
I once was lost, but now am found,  
Was blind, but now I see.  
In the name of Jesus Christ, amen.

mands forældre sagde, at deres søn skulle høres, fordi han var »gammel nok«. Det er jeg også. Han var gammel nok til at blive taget alvorligt, antydede de. Det er jeg også. Om to måneder kan jeg fejre min 85-års fødselsdag. Jeg har været på dødens rand og tilbage. Jeg har mødt konger og profeter, præsidenter og apostle. Bedst af alt, har jeg til tider været overvældet af Guds Helligånd. Jeg mener, at mit vidnesbyrd i det mindste bør blive taget i betragtning her.

Brødre og søstre, jeg nåede frem til min helhjertede overbevisning om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en sand genoprettelse af kirken i Det Nye Testamente – og mere – fordi jeg ikke kunne fornægte beviset for den genoprettelse. Siden disse første erfaringer tror jeg, at jeg har set tusind – måske ti tusind – andrebeviser for, at det, jeg har talt om i dag, er sandt. Så det glæder mig nu at tilslutte mig min ven på Jerusalems gader, hvor jeg med min svækkede stemme synger:

Åh, nådens under – hvilket håb –  
der når en synder her!  
Fortabt jeg var, men fundet blev,  
var blind, men nu jeg ser.  
I Jesu Kristi navn. Amen.